

Cám ơn

Một giáo sư người Mỹ dạy đại học ở Brazil kể lại một kỷ niệm nhỏ nhưng ông thấy khó quên:

Hôm đó đang đi bộ đến trường, ông cảm thấy có ai đó kéo quần mình; quay nhìn, ông thấy một cậu bé trạc 5, 6 tuổi với đôi mắt tròn, đen và sáng trên khuôn mặt lấm lem bẩn thỉu. Cậu bé ngược nhìn ông và van xin:

- Xin ông cho con bánh mì.

Khác những lần trước gặp trẻ ăn xin van vì ông phớt lờ và lạnh lùng bước đi, nhưng không hiểu sao lần này ông lại dừng bước, dắt cậu bé vào quán gần đó, mua cho cậu một bánh kem và ít thức ăn, mua cho mình một ly cà phê rồi rời quán lòng quên ngay cậu bé. Nhưng khi ông đi được vài bước thì có người đưng vào hông; quay nhìn, ông lại thấy cậu bé lúc nãy. Cậu bé vẫn cầm ổ bánh kem với thức ăn và run run nói:

- Con cảm ơn ông.

Ông bỗng thấy cảm động vì lời cảm ơn của cậu bé ăn xin đáng thương đó, trong khi những trẻ ăn xin khác đã nhận tiền hay thức ăn ông cho nhưng chưa em nào nói lời cảm ơn.

Chuyện nhỏ gợi ý lớn: - cảm ơn người làm ơn cho mình là việc hệ trọng (quan trọng và cần thiết) – chứng tỏ người cảm ơn có một nhân cách lớn – nhân cách lớn do khiêm tốn.

Cám ơn gồm quá trình: khi được người *thi ân*, ta là kẻ *thọ ân* (chịu ơn), nhưng *tri ân* (nhận biết cái ơn) chưa đủ, cần *hồi ân* (tạ ơn bằng cách nói lời cảm ơn hoặc tỏ thái độ cảm ơn) rồi tìm cách *báo ân* (đáp ơn), sau cùng phải *niệm ân* (nhớ ơn) lâu dài. Quá trình dài, sâu, rộng, nặng nên cảm ơn là việc hệ trọng (quan trọng và cần thiết).

Kẻ *thọ ân* nào nhận ra cảm ơn là việc hệ trọng và thực hiện đầy đủ quá trình cảm ơn vừa kể, kẻ ấy có nhân cách lớn. Nhân cách lớn này do thiên phú hay giáo dục; vì số đông các VIP (very important person: người rất quan trọng do giàu sang, nổi tiếng, quyền thế) không quen cảm ơn, cả nhiều người nghèo vẫn không biết cảm ơn.

Nhân cách lớn nhờ khiêm tốn. Khiêm tốn nhận mình là kẻ *thọ ân*, khiêm tốn *tri ân*, khiêm tốn *hồi ân*, khiêm tốn *báo ân* và khiêm tốn *niệm ân*. Khiêm tốn là 1 trong 2 đức lớn Chúa Kitô bảo phải học nơi Người (Mt 11,25-30).

Người có nhân cách lớn ấy chẳng mấy chốc tự áp dụng quá trình cảm ơn hướng về Chúa, Đấng *thi ân* vô đối “*Thiên đạo vô thân, thường dữ thiện nhân*” (đạo Trời không thân ai, luôn thi ân cho người lành). Cảm ơn là giữ ân ở lại với mình, vô ơn là đuổi ân đi mất.

“*Acquirit qui tuetur*” (giữ điều gì, có điều ấy).